

Pas 1: subratllar les idees principals

Pas 2: extreure-les i interpretar-les

Contra els diacrítics

Envejo les llengües que prescindeixen de la gimcana de l'accent gràfic. Quan ja sabem com es pronuncia una paraula, ¿cal que estiguem condemnats a afegir-hi una ratlleta durant tota la vida? M'empipa haver d'accentuar quan un diftong es trenca, però el que em revolta de debò són els accents diacrítics.

Segons la gramàtica, els diacrítics serveixen per diferenciar una paraula d'una altra que s'escriu igual: com si algú pogués confondre una senyora amb un verb (*dóna*), un nombre amb una divinitat (*déu*), un possessiu amb una part del cos o amb el so que emet el gat (*mà*, *mèu*). Els accents diacrítics no són pas útils per distingir totes les paraules susceptibles de confusió, sinó tan sols unes quantes, entre elles un grup que amb prou feines s'usa: *cóc*, *cóm*, *cóp*, *cós*. Però el nostre sistema diacrític no només és inútil i anacrònic, sinó també incoherent, ja que serveix per diferenciar el present de *venir* i *vendre* (*vénen*), però no pas el passat (*venien*). En canvi, resulta possible construir tot de frases ambigües amb paraules homònimes que ningú no ha decidit –toquem ferro— dotar de diacrític: *la veu*, *el moc*, *volem força*.

A començaments de segle, Pompeu Fabra va governar una reforma ortogràfica brutal, que va separar la tradició literària en dues parts. Avui dia, els llibres que mantenen l'ortografia pre-fabriana semblen escrits en una altra llengua. Però aquella reforma no va servir per simplificar el codi, sinó que va crear una combinatòria pronominal que no ha quallat, i un sistema d'excepcions i d'excepcions d'excepcions –l'ús i estalvi de la dièresi, per exemple- que els aprenents comencen detestant i acaben oblidant.

Cap de les nombroses polèmiques lingüístiques que ens han entretingut en els últims anys ha posat l'accent –passeu-me l'expressió— en els diacrítics. Si Pompeu Fabra els hagués eliminat, molts contemporanis s'haurien esquinçat les vestidures, però ara seríem una mica més feliços. En la batalla diària contra el castellà, hauríem gaudit d'un avantatge que cada vegada resulta més decisiu: la simplicitat. Potser encara no és tard per llançar aquestes andròmines a la cambra dels mals endreços, d'on no haurien d'haver sortit mai.

Vicenç Pagès Jordà

L'obligació d'accentuar les paraules, especialment en el cas dels accents diacrítics és empipadora.

Aquests accents només serveixen per a fer distincions entre unes poques paraules. Tenen poca utilitat, no estan al dia i estan estructurats sense coherència.

La reforma gramatical de Pompeu Fabra no ho va simplificar, sinó que va complicar-ho de manera que l'ús n'és complicat i descoratjador.

Si Fabra hagués prescindit dels diacrítics hauria estat polèmic, però hauria simplificat decisivament les coses.

Podria ser útil d'eliminar els accents diacrítics

Pas 3: Redactar el text a partir de les idees extretes (pas 2) usant els **marcadors** necessaris per a relligar-les seguint la lògica de l'original

Si l'obligació d'accentuar els mots ja és una tasca empipadora, el cas dels accents diacrítics encara ho és més, **perquè** només serveixen per a fer distincions entre unes poques paraules. **A més**, tenen poca utilitat, no estan al dia i estan estructurats en un sistema poc coherent.

Pompeu Fabra, en la seva reforma gramatical, no va simplificar **aquesta qüestió**, sinó que encara la va complicar més. El resultat ha estat que l'ús dels accents diacrítics és complicat i descoratjador. Si n'hagués prescindit, tot i la polèmica que s'hauria generat, hi hauríem sortit guanyant. Una possible solució seria eliminar aquests accents, que mai no haurien d'haver existit.